

חפש במעריב

סופש << כתבות

- [שער](#)
- [חדשות](#)
- [עסקים](#)
- [ספורט](#)
- [מוסף שבת](#)
- [תרבות](#)
- [סופשבוע](#)
- [כתבות](#)
- [שיפורים](#)
- [מסעדה](#)
- [הורוסקופ](#)
- [אופטימי](#)
- [אקשן](#)
- [ספרות](#)

לוחמי חטיבת אלכסנדרוני, שהשתתפו בקרב על טנטורה. "במלחמה כמו במלחמה", הם אומרים, "גם הקרב בטנטורה לא היה בדיוק פיקניק" צילום: ברקאי וולפסון

בעקבות הטבח בטנטורה - מפקדים ולוחמים: "שיהיה ברור, בקרב הזה ירינו מהיכן שירו עלינו"

[מאת אמיר גילת](#)

בעקבות פרסום מחקרו של תאודור כ"ץ, הקובע כי בעת כיבוש הכפר טנטורה במאי '48 נערך במקום טבח בגברי הכפר, מבקשים לוחמי אלכסנדרוני שהשתתפו בקרב להציג את גירסתם לאירועים ויוצאים בנחרצות כנגד מסקנות המחקר. "במהלך כל הקרב נהרגו בשוגג שתי נשים. אף ילד לא נהרג", משחזר יעקב ארז, המ"פ. "אף אחד לא הצמיד אנשים לקיר ובוודאי שלא אילץ את הגברים לחפור בורות ואז לירות בהם"

לוחמי חטיבת אלכסנדרוני מסתובבים בשבועיים האחרונים עם בטן מלאה. מאז שקראו ב"סופשבוע" את פרטי מחקרו של תדי כ"ץ על הטבח בכפר הערבי טנטורה, הם אינם מצליחים להירגע. "איך אפשר לייחס לנו פשע שכזה?", הם שואלים, ואינם מצליחים לקבל תשובה. "במלחמה כמו במלחמה, גם הקרב בטנטורה לא היה בדיוק פיקניק. קל מאוד לשבת אחרי 50 שנה ליד שולחן כתיבה באקדמיה ולהעביר ביקורת על העוולות של חיילים שלוחמים בקרב על חייהם ועל קיומה של המדינה, ולעוץ להם עצות", הם אומרים בזעם.

תזכורת: מחקר חדש שערך כ"ץ כעבודת גמר לתואר המאסטר שלו באוניברסיטת חיפה, קובע כי במהלך כיבוש הכפר טנטורה על ידי חיילי חטיבת אלכסנדרוני, בוצע טבח המוני בכ-200 תושבים מקומיים. המחקר, שנחשף לראשונה ב"סופשבוע" ומתבסס על עדויות של פליטי הכפר ולוחמי החטיבה, מגולל שורה של מעשי זוועה ובהם ירי בגברים ברחובות, בבתיהם ובצורה מרוכזת בקבוצות של שישה עד עשרה בבית הקברות של הכפר.

פרסום הפרשה הביא השבוע לכינוסו של מפגש ספונטני של הלוחמים. על כוס קפה, תוך כדי העלאת זיכרונות מהעבר, הם ישבו במשרדו של משה טריווקס, שאחיו בנימין (ז"ל) נפל בקרב בטנטורה, וביקשו לפרוש בפנינו את הגירסה שלהם לאירועים שהתרחשו במהלך הכיבוש. בקרב, שנערך בלילה שבין 22 ל-23 במאי, ימים ספורים לאחר קום המדינה, נהרגו 14 לוחמים יהודים.

בנין פרידן, המג"ד: "כל אחד רואה את הדברים אחרת"

יובל אחרי, שומרים עדיין לוחמי החטיבה על קשרים הדוקים, מתייצבים מיד כשהמפקד

קורא להם ושמחים לספר על הקרבות של הימים ההם, כפי שהם עושים באופן שוטף גם בבתי ספר ובמסגרות אחרות. פה ושם מתגלות סתירות בדברים, האחד חושב כך והשני בטוח שהיה אחרת. "ככה זה", אומר מפקד גדוד 33 בחטיבה, אל"מ מיל" בנץ פרידן, שפיקד על כיבוש טנטורה. "זה טבעי שכל אחד רואה את הדברים אחרת, בייחוד אחרי כל כך הרבה שנים".

טנטורה, שלייד זיכרון-יעקב, היתה אז כפר מבוסס ששכן על חוף הים, ושבו התגוררו כ-1500 תושבים. הבתים היו בנויים מאבן, כמה מהם היו מקורים בבטון - מראה נדיר בכפרים הערביים של אז - מה שהצביע על אמידות תושביו, שהתפרנסו בעיקר מחקלאות ודייג. התושבים היו מאוד מיליטנטים, בעיקר הצעירים, ואלה סירבו להשלים עם המציאות החדשה שנוצרה בארץ ונערכו למלחמת מגן על כפרם, שהיה חמוש בנשק רב מכל הסוגים.

"באותה תקופה היו לנו חשדות, על סמך מידע מודיעיני, שתושבי האזור מתכוונים לחתוך את המדינה לשניים. ידענו שטנטורה משמשת צינור אספקה ראשי לסביבה וחייבים לנתק אותו", מספר אל"מ מיל" פרידן, שהיה בהמשך למפקד החטיבה, על ה מטרה בכיבוש הכפר, שבו שהו גם שכירי חרב שסייעו לערבים. סיור מקדים שערכו הלוחמים במקום, באמצעות תצפיות מהרכבת, העלה שאכן נמצאים בכפר לוחמים עם נשק רב. בהתאם לנתונים אלה גם כתב פרידן את תכנית הפעולה לכיבוש הכפר, שכונתה "מבצע נמל". עיקרי התכנית מובאים כאן:

22 במאי '48. האויב: כפר טנטורה, המשמש בסיס אספקה וקשר לאנשי האויב בדרך הים. נמצאים בו כמאה אנשי אויב, מזוינים ומצוידים ב-4-5 מקלעים ומספר מרגמות של 3 אינץ' או 60 מ"מ. הכוח בכפר מחולק לפי השיטה הבאה: שני מקלעים מוצבים על גג בית הספר, מקלע אחד על האי הדרומי בכיוון הים ומקלע אחד ליד המחסום שמול הכניסה לכפר. חוץ מזה, ישנן ידיעות על תותח אנטי אווירי אחד שנמצא בתוך הכפר, או בכפר הסמוך עין רזל.

כוחות האויב בסביבה: צפונית מזרחית מהמטרה עין רזל נמצא מקום ריכוז של כוחות האויב. צפונה מהמטרה, בכפר לאם, מרוכזים כוחות קטנים מקומיים של האויב ואין להניח שתגיע משם תגבורת. צפונית מזרחית מהמטרה, אג'זים, שבו נמצאים כוחות רציניים של האויב. יתכן שיש שטח ממוקש דרומית מזרחית לכפר, בין מסילת הברזל לבתים הקיצוניים של הכפר.

כוחותינו: לביצוע - גדוד בעל שלוש פלוגות + 5 מכ"י (מכונות יריה, א.ג.), שלוש מרגמות של 3 אינץ', פיאט לפלוגה (תותח נייד, א.ג.), כיתת חבלנים.

השיטה: הסתערות מדרום ומצפון, כיבוש בית הספר ממזרח. חסימות מצפון. ריתוק ממזרח. כח רזרבי.

אופן הביצוע: בשעת האפס פחות שעתיים וחצי ייצאו הכוחות מהבסיסים: פלוגה ג' - תחנת הרכבת, זיכרון. פלוגה א' - כביש חיפה תל-אביב, המחלקה המיועדת לכיבוש ביה"ס - כביש חיפה תל-אביב, ויתקדמו לנקודות ההיערכות.

"הכוחות יתפסו קווי היערכות בנקודות הללו ויחכו לנקודת הסתערות שתבוא בשעת האפס פלוס עשר. בשעת האפס תיפתח אש מרגמות ומכ"י למטרת ריתוק. כמו כן תסתער המחלקה המיועדת לכיבוש בית הספר על המטרה. בחיפוי ובסיוע עצמי, בנוסף לסיוע של הנשק המסייע, יסתערו הכוחות על המטרה ככוננה לכבוש אותה לפי הגזרות כדלקמן: פלוגה ג' תכבוש את הבתים הבודדים בחלק הדרומי של הכפר, תבטיח את אזור פעולתה על ידי כיתה אחת שתתחפר במקום ותבנה הגנה אנטי אווירית ותוסיף להתקדם עד לדרך החוצה שמובילה מהמסגד מערבה בכיוון הים. כמו כן על הפלוגה להפריש כוח לריתוק האיים מערבה מהכפר.

"על פלוגה א' להתקדם מהבסיס צפונה ומ שם לפנות מערבה ולהתקדם עד לנקודת ההיערכות שצוינה למעלה ומשם להסתער לפקודה שתבוא, בשתי מחלקות על הבורג', ובמחלקה אחת להתקיף את החלק הצפוני של הכפר, במקרה של בקשת מפקד הגדוד למשוך אש מבית הספר כדי להקל על ההסתערות. על מחלקה אחת בפלוגה ב' להסתער מנקודת ההיערכות על בית הספר.

על המחלקה לתת חיפוי מתאים לפיאט, כדי שיוכל להתקדם לטווח ירייה ולהשתיק את כוחות האויב בבית הספר. אחרי כיבוש הנקודות הנ"ל יתקדמו פלוגות א' וג' לתוך הכפר, במטרה לסרוק אותו ולהתבצר בו. את עמדות הנשק המסייע יקבע מפקד הכוח המסייע. במקרה שבשעת ההתקדמות תיתקל פלוגה א' בכוח אויב מצד כפר לאם, תפריש כוח כדי לנהל איתו קרב ותוסיף להתקדם".

יעקב ארז, מפקד פלוגה א': "איש לא ירה על השבויים"

למרות התכנון הקפדני, המציאות בשטח היתה שונה. כשעברו חיילי פלוגה א' דרך מאהל בדואי סמוך, החלו הכלבים לנבוח. התושבים התעוררו והלוחמים הערבים מיהרו לעמדות ההגנה שלהם. סמוך לחצות נאלצה הפלוגה לפתוח באש מוקדם מכפי שתוכנן, עוד בטרם ניתנה פקודת ההסתערות, שהיתה אמורה להינתן רק כאשר שתי הפלוגות האחרות תהיינה ערוכות.

מתוך ספר חטיבת אלכסנדרוני: "פלוגה ב', פלוגת העתודה, נתגלתה בעודה הרחק מהכפר ונפתחה עליה אש. מפקד הפלוגה שלח, בהתאם לתכנית שהותוותה מראש, אחת ממחלקותיו לכיבוש בית האבן, ואילו מחלקה שנייה נשלחה לתפיסת הגבעות שמדרום לה. המחלקה שיצאה אל עבר בית הספר, התקדמה תוך כדי חיפוי הדדי. ככל שקרבו לבניין, גברה אש האויב, שהחל יורה גם רקטות תאורה על מנת שיוכל לקלוע טוב יותר. בהגיע המחלקה למרגלות הגבעה הודיע המ"מ כי נוכח אש האויב העזה אין הוא יכול לכבוש את הבניין ודרושה לו תגבורת".

בסופו של דבר, נכבש הבורג, כשהערבים נמלטים ומשאירים אחריהם כמה נפגעים. שעה קלה לאחר מכן מתרחשת תקלה נוספת: לוחמי אחת המחלקות מבחינים בסירה בים ופותחים עליה באש. רק לאחר זמן מה מתבררת הטעות ומתגלה כי זו סירת חיל הים. אחד מהחיילים נהרג מאש כוחותינו.

"עמדת האויב החזקה שעמדה למכשול לפלוגה א' היתה בית החרושת לזכוכית, אשר חלש על כל השטח", נכתב בספר החטיבה. תוך חיפוי אש הסתערו הלוחמים על הבניין הנטוש, שהפך לעמדת ירי של הערבים. אחרי כיבוש המבנה נסו הערבים דרומה לעבר בית הקברות, שם השיגה אותם אש הפלוגה".

סא"ל מיל' יעקב ארז, שהיה המפקד בפועל של פלוגה א': "שיהיה ברור, בקרב הזה ירינו מהיכן שירו עלינו. לא חשבנו מי שם ומה שם. המטרה היתה לכבוש את הכפר עד אור הבוקר. הגענו עד לאמצע הכפר ואז נהיה שקט. פתאום קיבלנו אש בודדת מצלף. ממש לידי נהרג מ"כ שלנו, בנימין פיש, שהיה בכלל איש גדנ"ע וזו היתה הפעולה המבצעית הראשונה שלו. הוא התחנן שנצרך אותו ואז, כשהסתתר מאחורי שיח, כי חשב שזה מחסה טוב, חטף כדור בראש".

באותו רגע השתנתה האווירה בגדוד 33, שעד אז לא ספג אבידות. "מפקד המחלקה כעס ולקח חוליה שהחלה לעבור מבית לבית. הם התחילו לטהר את הבתים, בתוך שהם זורקים רימונים פנימה. אז קיבלנו הודעה שפלוגה ג' תקועה, שיש נפגעים ושבת הספר לא נכבש. רצנו לשחרר את הפלוגה", נזכר ארז. "במהלך כל הקרב נהרגו בשוגג שתי נשים. אף ילד לא נהרג. אספנו את הנשים והילדים מגיל 12 והגברים עברו מיון של הש"י (שירות הידיעות של ההגנה). איש לא ירה על השבויים. אף אחד לא הצמיד אנשים לקיר ובוודאי שלא אילץ את הגברים לחפור בורות ואז לירות בהם. אלה סיפורי בדים".

ארז, שסירב לפנייתו של כ"ץ להתראיין למחקר, טוען כי הוא היה מגמתי, ולכן סירב לשתף עמו פעולה. "הוא קודם סימן את המטרה ואחר כך ניסה למצוא את מה שחיפש. לחמנו בהרבה קרבות ומעולם לא היו תלונות על טבח. מאיפה זה צץ ככה פתאום אחרי 50 שנה?".

למיכה ויתקון, המגדיר את עצמו כ"סתם טוראי פשוט" שלחם בטנטורה, יש דווקא הסבר. "זה הכל בגלל המדיניות המטופשת של הממשלה, שהתחילה לשלם עכשיו פיצויים לנפגעי

האינתיפאדה. פתאום הבינו גם הפליטים של טנטורה שהם יכולים להרוויח כסף. הם הרי שקרנים, שנותנים לדמיון להוביל אותם. אם תגיד לערבי ביום חמישי שהיום יום שישי, הוא יגיד לך מה שתרצה, ילך עם הדמיון שלו ואפילו ישתכנע שמה שהוא אומר זה נכון".

גם אלי דובדבני, שהיה סמל המודיעין בפעולה, דוחה בתוקף את האפשרות של טבח המוני בטנטורה. "קצין המודיעין שלנו, בחור בשם דב, בא מרוסיה והנהיג אצלנו את השיטה שהיתה נהוגה שם: אחרי כל פעולה, כשהלוחמים היו חוזרים מהקרב, היו מראיינים אותם כדי לקבל אינפורמציה. זה היה נוהל קבוע. היום קוראים לזה תחקיר. אני לא הייתי בקרב עצמו, כי נפצעתי כמה ימים קודם בכיבוש כפר-סבא הערבית, אבל אחרי הפעולה הייתי במחנה בבית ליד, לשם חזרו הלוחמים. עשו להם שם את התחקירים ואף אחד לא שמע או אמר כלום, אז לבוא היום ולהגיד שהיה טבח, זה ממש בלתי נסבל".

מיכה ויתקון, לוחם: "איש לא נתן הוראה להרוג אנשים"

הלוחמים מפקפקים מאוד באמינות המחקר. הם אינם מקבלים את ההערכה שכ-200 מתושבי טנטורה נהרגו בכפר, למרות שגם כ"ץ עצמו מדגיש כי מדובר בהערכות בלבד ואיש אינו יודע את המספר המדויק. לדבריהם, נהרגו כ-80 מקומיים לכל היותר ואף אחד מהם לא נהרג במהלך טבח שיטתי ומאורגן. "בבית הקברות ראינו רק שתי גופות ואם היו טובחים שם עשרות אנשים החברה שלי כבר היו אומרים לי. דבר כזה לא יכול להישאר בסוד שנים רבות", אומר פרידן. "נכון שבטנטורה נהרגו עשרות אנשים, אבל זה היה במהלך קרבות קשים. כשעוברים מבית לבית ומרחוב לרחוב, אתה יורה בכל מי שבא מולך. אין לך זמן לשאול שאלות אם מדובר באויב חמוש או באזרח תמים".

מיכה ויתקון: "צריך להסתכל על האירועים במשקפיים של שנת 48'. בכל כפר שנכבש אז נעשו מעשים שהיום היו עילה לוועדות חקירה. היה גירוש, היה הרג, אבל אז זה היה נורמלי. אי אפשר לשפוט את המעשים שנעשו אז תחת הקריטריונים של היום".

ויתקון מדגיש כי היו פקודות ברורות לגבי ביזת הרכוש של הערבים. "אם היה איסור כה מפורש שלא לפגוע ברכוש, קל וחומר שאיש לא נתן הוראה להרוג אנשים".

רס"ן מיל' טוביה הלר, מפקד מחלק ה בפלוגה א', היה בין הכוחות שהשתלטו על בית החרושת לזכוכית. גם הוא לא שמע על שום טבח. "המחקר הזה מגמתי ותלוש מהמציאות, ונכתב על ידי איש שמאל מובהק, שרצה להוכיח את התזה שלו".

אמציה עמרמי, מפקד מחלקה בפלוגה ג', נפצע פעמיים במהלך הקרב על טנטורה. בפעם הראשונה ירה בו צלף שהסתתר באחת העמדות. הוא נפצע ולא יכול היה לזוז ממקומו. "האש באה מכיוון הים. מדי חצי שעה הם היו יורים לאותה נקודה, משתתקים, ואחר כך שוב פותחים באש. שכבתי פצוע ארבע שעות במקום ולא יכולתי לזוז. הצלף שוב ירה לכיוון בו שכבתי ואז נפצעתי פעם נוספת".

שתי הפציעות, כך עושה רושם היום, כואבות לו פחות מהפרסום על המחקר. "זו עלילת דם. חייבים לעשות צדק עם הנופלים, עם הלוחמים ועם ההיסטוריה".

לוחמי טנטורה מעידים כי נפלו בידיהם, במהירות, מאות שבויים ערבים. כדוגמה הם מביאים את הדיווח ברשת הקשר, שבו דיווח אחד המ"פ למג"ד: "בנץ, אנחנו אוספים שבויים". "כמה?" שאל המג"ד. "לקחנו למעלה מ-50, רגע רגע, 100. לא, 200. לא, המתן. כבר 300 שבויים".

כל השבויים פונו מהמקום, נשלחו למעצר או גורשו. "איש לא הרג אף שבוי. כל מי שנהרג בטנטורה, נפל בפעולת לחימה. אם זורקים רימונים לתוך בתים ויושבים בהם אנשים, ברור שהם ינהרגו. כך פעלנו אז", משחזרים הלוחמים.

תדי כ"ץ, עורך המחקר: "אני לא

חוזר בי. היה טבח"

תדי כ"ץ, איש קיבוץ מגל, שערך את המחקר הטעון, מתאושש עתה בבית החולים הלל יפה מאירוע מוחי קל, שבו לקה לאחר הפרסום. הוא אינו שולל אפשרות שיש קשר בין שני הדברים. "אני מניח שיש קשר, רק שאני לא יכול להסביר מהו. אולי לחץ, בעקבות התגובות הרבות שעורר המחקר, ואולי זו סתם הצטברות של עייפות. ייתכן שאני גם מרגיש אחריות מסוימת, כי אילמלא אני התחלתי לבדוק את העניין, אף אחד לא היה עושה כלום".

השיחה עם כ"ץ היתה, מטבע הדברים, קצרה. לדבריו: "איני חוזר בי מממצאי המחקר. במשך שנה ראיינתי עשרות פליטים ערבים ועשרות לוחמים, שאישרו לי כי הדברים אכן קרו. שמעתי את הדברים גם מלוחמים שאותם הקלטתי, וחבל שהם מכחישים היום דברים שהם אמרו."

"ניגשתי למחקר בדחילו ורחימו, תוך התלבטות רבה אם בכלל לגשת לנושא הטעון הזה במאתיים השנים הקרובות. לא סימנתי שום מטרה. את הסיפורים על הטבח ועל הדברים האחרים שמעתי תוך כדי עבודתי על המחקר, שכפי שציינו אחרים, נעשה בפיקוח אקדמי מלא". כ"ץ, בצניעותו, גם אינו שש לספר על הציון הגבוה שקיבלה עבודתו - 97, "הצטיינות יתרה".

כ"ץ מספר כי במהלך העבודה התברר לו, על סמך עדויות של ערבים ויהודים, כי בשטח בית הקברות הסתובב איש של הש"י, אשר שמו שמור במערכת, שהיה האיש, שלפי כל הסימנים, אחראי להרג בכית הקברות. האיש כבר אינו בין החיים. כ"ץ שוחח עם בני משפחתו, שמעולם לא שמעו מאביהם דבר אודות אירועי טנטורה.

בידי כ"ץ יש גם עדויות נוספות לכך שאיש הש"י הביא עמו אדם אחד לפחות מג'סר אל זרקא, שהיה רעול פנים. "יתכן שאנשים אלה היו אחראים לטבח בבית הקברות ולא אנשי חטיבת אלכסנדרוני", הוא מציע ללוחמים מוצא של כבוד, אך מדגיש כי אין ראיות לכאן או לכאן.

כ"ץ גם מסכים עם הלוחמים שאין ודאות שנהרגו בכפר 200 תושבים. "זה נכון. לא בטוח שנהרגו 200, אך ייתכן גם שנהרגו יותר. אני לא יכול לקבוע חד משמעית את מספר ההרוגים, שלגביו היו גירסאות שונות. אחד המרואיינים, עמו סיירתי בשטח בית הקברות, ידע להגיד לי שהיו 130 או 130 ומשהו הרוגים. אחר כך הוא נזכר שגם בחוף הים היו עוד הרוגים, לא ברור כמה. אחד המרואיינים היהודים מספר שספר יותר ממאתיים גופות. עכשיו החבר'ה אומרים שהוא מגזים ולא מדייק. אני בדקתי לגביו והוא לא מוכר כבלופר, מה גם שעדותו מצטלבת עם עדויות נוספות."

"בדבר אחד אין ספק - במהלך כיבוש הכפר טנטורה היה טבח המוני בגברי הכפר, בשטח בית הקברות. מקביעה זו איני יכול לזוז. ברור גם שכל פעולת הכיבוש במקומות אחרים בכפר לא היתה המודל הקלאסי של טוהר הנשק". *

"לקחו אותם הצידה וירו בהם

למוות": עדותו של אלי שמעוני,

שהיה אחראי על גיוס הבחורים

לחטיבה

"אין לי ספק שהיה טבח בטנטורה. לא הלכתי ברחוב וצעקתי את זה, כי זו לא גאוה גדולה, אבל ברגע שהעניין פורסם צריך לומר את האמת. אחרי 52 שנה מדינת ישראל מספיק מבוגרת וחזקה כדי להתמודד עם עברה", אומר אלי שמעוני, 71, בעקבות חשיפת הפרשה.

שמעוני מעיד כי במו אוזניו שמע מאנשי פלוגת המפקדה של חטיבת אלכסנדרוני כי

הוציאו להורג תושבים מהכפר. "הייתי בפלמ"ח והייתי אחראי, בין השאר, על גיוס חלק מהחבר'ה של אלכסנדרוני. אחרי כיבוש טנטורה שמעתי מהם מה עשו שם. חבר טוב שלי נפל שם וכך התחלנו לדבר. כשיושבים, בעיצומה של מלחמה, ימים ולילות עם האנשים, מתחילים לספר זה לזה מה קרה".

לדבריו, תיארו בפניו אנשי החטיבה את שהתחולל בכפר לאחר שהלוחמים אספו את מאות השבויים. "הובילו אותם בקבוצות למרחק של כ-200 מטר הצידה, ושם ירו בהם. בא לשם מישוה ואמר 'בן דוד שלי נפל במלחמה'. המפקד שלו שמע את זה והורה לחיילים לקחת קבוצה של 5-7 אנשים. לקחו אותם הצידה וירו בהם למוות. אחר כך בא מישוה אחר וסיפר שאחיו נהרג באחד הקרבות. על אז מקבלים יותר. אז הורה המפקד לקחת קבוצה גדולה וירו גם בהם. כך זה נמשך".

שמעוני מעיד כי שמע את הדברים מפי שלושה חיילים לפחות. כשניסה שנים רבות אחר כך לשכנע אותם לדבר על כך הם סירבו בתוקף. "מה שהיה היה. אנחנו לא רוצים לדבר", השיבו לו. שמעוני משוכנע כי היה טבח בטנטורה. "זה לא המקום היחיד בו הרגו ערבים", הוא מדגיש, ומציין כי בהחלט ייתכן שהלוחמים, כפי שגם טען כ"ץ במחקרו, פשוט לא היו ערים למה שאירע כמה מאות מטרים מהם. "לא הלכו וירו בערבים בכיכר העיר. גם הם הבינו שהם עושים מעשה שלא יעשה. מספיק שמפקד אחד נתן הוראה, וקבוצה קטנה של חיילים ביצעה בשקט, כדי שרוב הלוחמים האחרים לא יידעו".

עדות נוספת המחזקת את העובדה כי אכן היה הרג המוני, מביא שאול דגן, ההיסטוריון של זיכרון-יעקב, שראיין לפני 15 שנה שניים מוותיקי המושבה על חלקם במלחמת העצמאות. השניים, יעקב אפשטיין וצבי צוקרמן, שכבר אינם בין החיים, סיפרו לו שהגיעו לטנטורה מיד לאחר כיבושה. על פי מה שסיפרו לדגן, "אנשי אלכסנדרוני מנעו מהם להיכנס. הם אמרו לי שלא נתנו לאף אחד להיכנס בגלל ההרג ההמוני שבוצע שם". דגן מדגיש כי ראיין כל אחד מהם בנפרד.

פרסום המחקר ב"מעריב" עורר גם גל של תגובות והתעניינות בינלאומית בפרשה.

ח"כ עיסאם מחול (חד"ש) הגיש בעניין שאילתה לראש הממשלה ושר הביטחון, אהוד ברק, ושאל מהם הפרטים הידועים למערכת הביטחון על הטבח ולמה הממשלה לא חושפת את קברי האחים של הקרבנות בטנטורה. שאילתה דומה הגיש ח"כ אחמד טיבי (תע"ל), שביקש מראש הממשלה תשובה לשאלה כיצד מתכוונת הממשלה לפצות את הקרבנות בטנטורה או את שארי בשרם. ח"כ מוחמד ברקה (חד"ש) הגיש הצעה דחופה לסדר היום של הכנסת ודרש ממשלת ישראל לקחת אחריות על הטבח ועל אירועים דומים נוספים שאירעו במהלך המלחמה ב-48'.

שר החינוך, יוסי שריד, שקרא את המחקר המלא, בירך עליו וציין כי מן הראוי שמחקרים דומים ייעשו בעתיד. "צריך לספר את נפלאותיו של המפעל הציוני, אך גם לספר על הפגמים והליקויים שהיו בו", ציין שריד.